

Eric-Emmanuel Schmitt

Oscar și Tanti Roz

Traducere din franceză de Paola Bentz-Fauci

HUMANITAS
fiction

Pentru Danielle Darrieux

Dragă Dumnezeu,

Pe mine mă cheamă Oscar, am zece ani, am dat foc pisicii, câinelui și casei (cred că s-au prăjit chiar și peștișorii roșii din borcan), iar asta e prima scrisoare pe care ți-o trimit, fiindcă până acum n-am avut timp din pricina școlii.

Să știi de la început că mie nu-mi place să scriu, o fac numai când sunt silit. Scrisul nu-i decât zâmbăreală, ploconeală, împopoțoneală etc. Minciună frumoasă. Ceva pentru oameni mari, adică.

Dovada? Uită-te numai la începutul scrisorii mele: „Pe mine mă cheamă Oscar, am zece ani, am dat foc pisicii, câinelui și casei (cred că s-au prăjit chiar și peștișorii roșii din borcan), iar asta e prima scrisoare pe care ți-o trimit fiindcă până acum n-am avut timp din cauza școlii“, când aș fi putut la fel de bine să spun: „Mi se zice Cap de Ou, am zece ani, dar arăt ca unul de șapte, trăiesc la spital pentru că am cancer și dacă n-am vorbit niciodată cu tine este fiindcă nici măcar nu cred că ești“.

Dar dacă ți-aș fi scris așa, nu numai că dădea nasol, dar nici n-ai fi catadixit să te mai ocupi de mine. Or, vezi tu, tare-aș avea nevoie să te ocupi.

Ba chiar aș zice că mi-ar prinde al naibii de bine dacă ți-ai găsi timp să-mi faci și mie vreo două, trei servicii.

Uite, să-ți explic.

Spitalul e un loc grozav de simpatic unde sunt o mulțime de oameni mari întotdeauna plini de voie bună și care vorbesc în gura mare, cu mormane de jucării și multe tanti roz care nu așteaptă decât să se joace cu copiii, și unde prieteni ca Bacon, Einstein sau Pop Corn îți sunt în orice clipă la îndemână. Ce mai, spitalul e nemaipomenit cu condiția să fii un bolnav care le face plăcere celor din jur.

Or, eu nu le mai fac plăcere. De când cu grefa de măduvă văd eu bine că nu mai fac plăcere nimănui. Dimineața când mă examinează, doctorul Düsseldorf pare să n-aibă nici cea mai mică tragere de inimă, se vede că-i decepționat. Se uită la mine fără să zică o vorbă, de parcă i-aș fi greșit cu ceva. Or, trebuie să știi, dragă Dumnezeu, că eu mi-am dat toată silința la operație; am fost cât se poate de cuminte, i-am lăsat să mă adoarmă, mi-am luat toate doctoriile și nici măcar n-am țipat când m-a durut. Sunt zile când mai-mai i-aș zice de la obraz că la urma urmei poate el, doctorul Düsseldorf, cu sprâncenele alea negre ale lui, e de vină că n-a reușit operația. Dar, când mă uit la mutra lui amărâtă, parcă nu-mi mai vine și toate ocările mi se opresc în gât. Ba chiar cu cât doctorul Düsseldorf tace, privindu-mă cu ochii lui de câine bătut, cu atât mă simt mai vinovat. Îmi dau seama că nu sunt un bolnav cum trebuie, ci unul din ăia care-i împiedică pe oameni să creadă că medicina e o chestie formidabilă.

Și să știi că gândurile unui doctor sunt contagioase. Acum tot etajul mă privește cu aceiași ochi – infirmierele, rezidenții, femeile de serviciu. Au un aer trist când mă văd că sunt vesel, iar când spun o glumă se silesc să râdă. Pe bune, nici de răs nu mai râdem ca altădată.

Numai Tanti Roz a rămas aceeași. E prea bătrână, zic eu, ca să se mai schimbe. Și e prea Tanti Roz pentru așa ceva. Cred că n-are rost să ți-o prezint pe Tanti Roz, dragă Dumnezeu, e o prietenă de-a ta, de vreme ce ea mi-a zis să-ți scriu. Singura problemă ar fi că numai eu îi zic așa, Tanti Roz. Dar fă și tu un efort ca să înțelegi despre cine este vorba: dintre toate doamnele în halat roz care vin la spital să se ocupe de copiii bolnavi, ea e cea mai bătrână.

- Câți ani ai, Tanti Roz?
- Ești în stare să reții un număr format din treisprezece cifre, Oscar?
- Parcă eu nu știu că glumești, Tanti Roz!
- Deloc. Dar nu trebuie cu nici un preț să mi se afle vârsta aici, altfel or să mă trimită acasă și nu ne mai vedem niciodată.
- Cum asta?
- Am intrat aici, la voi, ilicit, Oscar, da' să nu mă spui la nimeni! Există o vârstă limită să fii tanti roz, iar eu am depășit-o cu vârf și îndesat!
- Ești adică expirată?
- Ăsta-i cuvântul!
- Ca iaurtul?

- Sttt!
- Știu să-mi țin gura, nu te teme!

Găsesc că are mare curaj să-mi mărturisească acest secret. Nu-i vorbă că nici eu nu-s turnător. Știu să păstrez un secret, deși, la drept vorbind, mă miră că ăia nu și-au dat seama cât e de bătrână când i-au văzut ridurile ca niște raze de soare pe care le are în jurul ochilor.

Altădată am aflat un alt secret de-al ei și cred că, dacă ți-l spun, o să fie floare la ureche să-ți dai seama despre cine e vorba, dragă Dumnezeu.

Într-o zi, pe când ne plimbam amândoi prin curtea spitalului, Tanti Roz a călcat într-un rahat de câine.

- Căcatu' naibii!
- Da' ce vorbe urâte spui, Tanti Roz!
- Tu ține-ți fleanca, băiețică, și mai scutește-mă! Vorbesc cum am chef.
- Vai, Tanti Roz!
- Gata! Mișcă nițel din cracii ăia, că suntem la plimbare, nu ne târâm ca melcii!
- Puțin după aia, ne-am așezat pe o bancă să mâncăm bomboane, iar eu nu m-am putut abține s-o întreb:
- Cum se face, Tanti Roz, că vorbești așa de urât?
- Deformație profesională, Oscar, băiete. Cu meseria mea, dacă m-aș fi dedat la un vocabular mai subțire, o încurcam.

- Da' ce meserie aveai?
- Dacă-ți spun, n-ai să mă crezi...
- Te cred. Pe onoarea mea.
- Luptătoare de wresting.
- Nu te cred!
- Îți jur. Mă porecliseră Teroarea din Languedoc.

Din ziua aceea, când mă vede mai întunecat și e sigură că nu-i nimeni prin preajmă care să ne audă, Tanti Roz îmi povestește câte unul din faimoasele ei meciuri: Teroarea din Languedoc contra Măcelăresei din Limousin, lupta ei timp de douăzeci de ani împotriva lui Sinclair Diabolica – o olonadeză care avea o pereche de obuze în loc de sâni – și mai ales cupa mondială pe care a câștigat-o înfruntând-o pe Ulla-Ulla, zisă și Cățeaua de la Büchenwald, pe care nimeni înainte nu reușise s-o învingă, nici măcar Coapse de Fier, idolul lui Tanti Roz pe vremea când era încă o tânără luptătoare de wresting. Visez adeseori la luptele astea ale ei, închipuindu-mi-o pe ring așa cum e ea acum, o bătrânică în halat roz, clătinându-se nițel pe picioare, cărând pumni la moacă vreunei zmeoaice de-alea în maiou. Și parcă-aș fi eu în locul ei. Ceea ce mă face să mă simt mai puternic. E așa, ca un fel de răzbunare.

Astea fiind zise, dacă după toate amănuntele pe care ți le-am înșirat aici încă n-ai reușit să-ți dai seama cine e Tanti Roz, cred, dragă Dumnezeu, că n-ar mai fi cazul să rămâi

pe post de Dumnezeu, ci ai face mai bine să ieși la pensie. Sper că sunt suficient de clar?

Dar să mă întorc la ale mele.

Pe scurt, grefa mea a produs multă decepție pe-aici. Chimioterapia pe care mi-o făcuseră înainte de asemenea, dar nu chiar așa de mare; pe atunci exista încă speranța în grefă. Am impresia că acum doctorii nici nu prea mai știu ce să propună, ți-e și milă de ei. Doctorul Düsseldorf, pe care mama îl găsește foarte frumos, deși, după mine, sprâncenele alea ale lui sunt prea groase, are o mutră întristată de Moș Crăciun rămas fără daruri în tolbă.

La spital atmosfera e tot mai urâtă. Chiar vorbeam cu un amic, mai zilele trecute, unu' Bacon. De fapt îl cheamă Yves nu Bacon, da' noi îi zicem Bacon fiindcă i se potrivește mai bine pentru că e tot o arsură din cap până-n picioare, ca o șuncă prăjită.

- Știi, Bacon, am impresia că nu prea mă mai plac doctorii ăștia, ai zice că-i deprimă cazul meu.
- Ce tot îndrugi, Cap de Ou? Doctorii-s inepuizabili. Lor le zumzăie capul de operațiile pe care ar mai vrea să ți le facă. Mie mi-au propus deja vreo șase.
- Poate că-i inspiri.
- Poate.
- Ce nu înțeleg este de ce nu-mi spun cinstit că am să mor?

De cum am zis asta, Bacon a făcut ca toată lumea din spital: a surzit pe loc. Într-un

spital, dragă Dumnezeu, de îndată ce pronunți cuvântul „moarte“, nimeni nu te mai aude. Poți fi sigur că în jurul tău se va produce un gol de aer și toți au să se ia la întrecere care mai de care să schimbe vorba. Am testat asta pe toată lumea.

Azi-dimineață am vrut să știu dacă și Tanti Roz devine tare de urechi dacă-i vorbesc de moarte.

- Am impresia, Tanti Roz, că nimeni de-aici nu se încumetă să-mi spună că am să mor.

Se uită lung la mine. O să facă și ea precum ceilalți? Te rog din suflet, Teroarea din Languedoc, nu te fleșcăi, păstrează-ți auzul.

- Păi ce rost ar avea, Oscar, să ți se spună de vreme ce o știi?

Uf, ea măcar m-a auzit!

- Știi, Tanti Roz, am impresia că oamenii au născocit un alt fel de spital decât cel care există de-adevăratelea. Unu' în care te faci că vii ca să te vindeci, când tu de fapt intri acolo ca să mori.
- Ai dreptate, Oscar. Și cred că se face aceeași greșeală și în ceea ce privește viața. Uităm că este fragilă, gingașă, efemeră. Ne comportăm cu toții de parcă-am fi nemuritori.
- Operația mea n-a reușit, nu-i așa, Tanti Roz?

Tanti Roz n-a răspuns. Era felul ei de-a spune da. Când a fost sigură c-am înțeles pe

deplin, s-a apropiat de mine și mi-a spus, implorându-mă:

- Bineînțeles, n-ai vorbit cu mine, nu ți-am spus nimic! Juri, da?
- Jur.

Am tăcut amândoi, iar eu am rumegat în minte aceste noi gânduri.

- Ce-ar fi să-i scrii tu lui Dumnezeu, Oscar?
- Tocmai dumneata să-mi spui una ca asta, Tanti Roz, zău așa?!
- Cum adică, tocmai eu?
- Credeam că ești singura persoană care nu minte.
- Păi nu te mint deloc, Oscar.
- Atunci de ce-mi vorbești de Dumnezeu? M-au aiurit ai mei cu Moș Crăciun, gata, ajunge!
- Află de la mine, Oscar, că nu există nici o legătură între Dumnezeu și Moș Crăciun.
- Ba da. E una și-aceeași cacealma. Spălare de creier și fraiereală cât cuprinde!
- Ascultă Oscar, poți tu să-ți închipui, fie și numai o secundă, că eu, o fostă luptătoare de wrestling, cu o sută șazeci de turnee câștigate la activ, dintre care patruzeci prin K.O., eu, Teroarea din Languedoc, aș putea să cred în Moș Crăciun?
- Nu.

- Află atunci, băiete, că deși nu cred în Moș Crăciun, cred în Dumnezeu. Îți jur, na!

Astfel pusă problema, firește, se schimbă totul.

- Fie. Dar de ce zici că ar trebui să-i scriu lui Dumnezeu?
- Ca să te simți mai puțin singur.
- Păi cum să mă simt mai puțin singur cu cineva care nici măcar nu există?
- Fă-l tu să existe.

Se aplecă spre mine.

- De fiecare dată când ai să crezi în el, o să existe un pic mai mult. Și dacă te ții tare, află de la mine, o să existe chiar de-adevăratelea. Și asta o să-ți facă bine.
- Și despre ce-ai vrea să-i scriu?
- Despre orice. Despre gândurile tale, acelea pe care nu le spui nimănui, care devin apăsătoare, prind rădăcină, te împovărează, te imobilizează; acelea care, luând locul ideilor înnoitoare, te paralizează măcinându-te pe dinăuntru. Dacă nu vorbești și doar le ții în tine, ai să te transformi în groapa de gunoi a gândurilor vechi și rău mirositoare, Oscar, băiatule.
- O.K.
- Și apoi, lui Dumnezeu poți să-i ceri zilnic câte ceva. Da' fii atent, un singur lucru pe zi! Unul singur.

- Nu-i mare lucru de capul lui Dumnezeu ăsta al dumitale, Tanti Roz. Aladin putea să ceară trei lucruri de la lampa fermecată.
- Vorbești tâmpenii, Oscar. Nu-i mai bine un lucru pe zi decât trei într-o viață întreagă?
- O.K. Și zici că pot să-i cer orice? Jucării, bomboane, o mașină...
- Nu, Oscar. Dumnezeu nu-i ca Moș Crăciun. Lui nu poți să-i ceri decât lucruri de-ale spiritului.
- De exemplu?
- De exemplu să-ți dea curaj, răbdare, să-ți deschidă mintea.
- Mda, pricep...
- Și poți, de asemenea, să-i ceri unele lucruri pentru ceilalți.
- La regimul de o dorință pe zi doar n-ai vrea dumneata, Tanti Roz, să-l mai împart acuma și cu alții?
- Iată, acum știi cum stau lucrurile.

În această primă scrisoare am încercat, dragă Dumnezeu, să-ți descriu un pic viața mea aici, la spital, unde toți mă privesc ca pe un obstacol în calea dezvoltării medicinei, și aș vrea de asemenea să te întreb dacă am să mă vindec sau nu. N-ai decât să tai varianta inutilă.

Te pup. Pe mâine,
Oscar

P.S. Nu-ți știi adresa, ce faci?

Dragă Dumnezeu,

Bravo! Da' știu că ești tare! Nici măcar n-am apucat să-ți trimit scrisoarea, că mi-ai și dat răspunsul. Cum ai făcut?

Jucam șah azi-dimineață în sala de recreație cu Einstein, când Pop Corn a dat fuga să mă anunțe:

- Ți-au veni părinții, Cap de Ou.
- Părinții mei? Cum asta? Ei nu vin decât duminica...
- Le-am recunoscut mașina, un Jeep roșu cu capotă albă.
- Imposibil.

Am dat din umeri și m-am întors la partida cu Einstein. Dar cum eram preocupat, Einstein îmi lua întruna câte o piesă, ceea ce m-a enervat și mai rău. Noi îi zicem Einstein, dar nu pentru că ar fi mai inteligent ca alții, ci doar pentru că are un cap de două ori mai mare. Se zice c-ar avea apă înăuntru. Păcat de el, dacă ar fi avut creier în loc de toată apăraia aia, Einstein ar fi putut face lucruri mărețe în viață.

Văzând că oricum pierdeam partida, m-am sculat și m-am dus în camera lui Pop Corn care dă spre parking. Avusese dreptate, părinții mei veniseră să mă vadă.

Trebuie să știi, dragă Dumnezeu, că acum părinții mei și cu mine locuim departe unii de alții. Pe când locuiam și eu cu ei nu-mi dădeam seama, dar de când nu mai locuiesc cu ei, găsesc că stau tare departe. De aceea nu pot

veni să mă vadă decât o dată pe săptămână, duminica, deoarece duminica ei nu lucrează, și nici eu.

- Vezi c-aveam dreptate? A zis Pop Corn. Ce-mi dai că te-am anunțat?
- Am ciocolată cu alune dacă vrei.
- Jeleuri cu căpșuni nu mai ai?
- Nu.
- Fie, cu alune, atunci.

Bineînțeles, nu avem voie să-i dăm de mâncare lui Pop Corn, care tocmai de-aia e la spital, ca să slăbească. Nouăzeci și opt de zile la cei nouă ani ai lui, un metru și zece înălțime pe un metru și zece lățime! Singura haină în care încape este un tricou polo american. Doar că și la asta dungile au intrat în tangaj, de parcă-ar avea rău de mare. Ca să spun drept, cum nici eu și nici unul dintre prietenii noștri nu credem că Pop Corn ar putea fi altfel decât gras și cum ne e milă să-l vedem întruna hămesit, îi dăm toate resturile de la masă. Sincer, ce-i o bucățică de ciocolată față de tot mormanul ăla de grăsime? Până și infirmierele au încetat să-l mai chinuie cu supozitoarele prescrise de doctori.

M-am dus la mine în cameră să-mi aștept părinții. La început n-am observat cum se scurgeau minutele că eram puțin obosit, unde alergasem. După o vreme însă mi-am dat seama că ar fi avut timp să ajungă la mine de zece ori.

Am ghicit de îndată unde zăboveau atât. Și m-am strecurat pe culoar. Am pândit să nu mă vadă nimeni, am coborât scările și, mergând

tiptil prin semiîntuneric, am ajuns la cabinetul doctorului Düsseldorf.

Nu mă înșelasem, acolo erau! Le auzeam vocile de partea cealaltă a ușii. Cum coborârea scării îmi cam tăiase răsuflarea, mi-au trebuit câteva secunde până când inima mea a prins iar să bată normal și pot spune că din clipa aceea toate au luat-o razna. Am auzit ceea ce n-ar fi trebuit să aud. Mama plângea în hohote, iar doctorul Düsseldorf repeta întruna: „Am făcut tot ce se putea face, vă rog să mă credeți, am încercat totul“, la care tata răspundea cu glas sugrumat: „Nu ne îndoim, domnule doctor, nu ne îndoim“.

Rămăsesem cu urechea lipită de ușa aceea de fier. Nici nu știu, la drept vorbind, care era mai rece, eu sau metalul.

Doctorul Düsseldorf a zis:

- Doriți să-l vedeți, să-l îmbrățișați?
- N-am curaj, domnule doctor, a răspuns mama.
- Nu trebuie să ne vadă în starea asta, a întregit tata.

Și atunci am înțeles eu că părinții mei erau niște lași. Ba, mai rău, niște lași care mă luau și pe mine drept un laș.

Zgomotul scaunelor mi-a dat să înțeleg că se ridicaseră și aveau să iasă din birou. M-am năpustit și eu pe prima ușă care mi-a ieșit în cale.

Așa se face că am nimerit în debaraua cu mături unde mi-am petrecut toată dimineața

deoarece, lucru pe care tu poate nu-l știi, dragă Dumnezeu, debaralele cu măhuri se deschid de-afară, dar nu și dinăuntru, de parcă oamenii s-ar teme ca nu cumva măturile, gălețile și cârpele de șters pe jos să-și ia tălpășița peste noapte.

De altfel, nu mă deranja nicidecum să stau acolo în întuneric, dar fiind că tot n-aveam chef să văd pe nimeni și că picioarele și brațele nu-mi mai răspundeau oricum la comenzi, ca urmare a șocului provocat de ceea ce auzisem.

Pe la prânz am simțit o mare agitație la etajul de deasupra. Pași, alergătură de colo-colo. Pe urmă numele meu a început să răsune pretutindeni:

– Oscar! Oscar!

Mă bucuram să-i aud strigându-mă și eu să nu răspund. Aș fi vrut ca pământul întreg să fie îngrijorat din pricina mea.

Cred că am ațipit o vreme, după care m-am pomenit nas în nas cu galoșii lui madam N'da, femeia de serviciu. Când a deschis ușa, am înlemnit amândoi de frică, iar în clipa următoare ne-am pus și unul și altul pe urlat, ea fiindcă nu se așteptase să dea peste mine acolo, eu fiindcă nu-mi aminteam că era așa de neagră. Și nici că putea să țipe așa de tare.

A urmat o învălmășeală de nedescris. Toți s-au năpustit asupra mea, doctorul Düsseldorf, sora-șefă, infirmierele de gardă, precum și toate femeile de serviciu din secție. Crezusem la început că au să mă ia cu toții la refec, dar văzând că mai curând se simțeau cu musca pe

căciulă, mi-am dat seama că e momentul să profit de situație.

– O vreau pe Tanti Roz, să vină Tanti Roz.
– Dar unde ai fost, dragă Oscar? Cum te simți?

- Să vină Tanti Roz.
- Cum de ai nimerit în debaraua aceea? Te-a închis cineva acolo? Ai auzit vreun zgomot înăuntru?
- Să vină Tanti Roz!
- Bea puțină apă!
- Nu vreau. Să vină Tanti Roz.
- Ia o înghițitură de...
- Nu vreau. Să vină Tanti Roz.

Eram de granit. O faleză de granit. O dală de beton. Nu era nimic de făcut cu mine. Nici măcar nu mai ascultam ce spuneau. O voiam pe Tanti Roz.

Doctorul Düsseldorf era stânjenit cum nu se poate în fața colegilor săi de faptul că n-avea nici cea mai mică autoritate asupra mea. A trebuit într-un final să cedeze.

- Să meargă cineva s-o cheme!

Auzind asta, am consimțit în cele din urmă să mă odihnesc nițel și m-am dus în camera mea unde am dormit buștean.

Când m-am deșteptat, Tanti Roz era lângă mine. Îmi zâmbea.

- Bravo, Oscar, frumoasă trebușoară ai mai făcut! Le-ai dat o strașnică palmă morală. Dar rezultatul e că au să mă gelozească pe mine de azi înainte.

- Puțin ne pasă de gelozia lor!
- De ce spui asta, Oscar? Sunt cu toții niște oameni de treabă. Chiar foarte de treabă.
- Mă doare-n cot!
- Și-acum, zi-mi și mie, care-i problema?
- Doctorul Düsseldorf le-a zis părinților mei că am să mor, iar ei au fugit fără să mă vadă. Îi urăsc!

Și m-am apucat să-i povestesc totul, în amănunt, ca ție acum, dragă Dumnezeu.

- Mda, a mormăit Tanti Roz, asta-mi aduce aminte de turneul de la Béthune când am înfruntat-o pe Sarah Trosc Pleosc, una care-și ungea corpul cu untdelemn, de-i ziceau anghila ringului, o adevărată acrobată care-ți scăpa din mâini ori de câte ori încercai o priză. Nu accepta să lupte decât la Béthune unde lua în fiecare an cupa orașului. Problema e că și mie îmi trebuia cupa aia!
- Și ce-ai făcut, Tanti Roz?
- I-am pus pe niște prieteni să arunce cu făină peste ea când a intrat pe ring. Uleiul cu făina au transformat-o într-un șnițel pané. Așa că în doi timpi și trei mișcări mi ți-am trimis-o la saltea pe Trosc Pleosc asta de nu s-a văzut! După care nimeni nu i-a mai zis anghila, ci șalăul pané.

- Nu prea văd ce legătură am eu cu povestea asta, Tanti Roz.
- Eu văd foarte bine. Și anume că există o soluție în orice împrejurare, Oscar, un sac cu făină se găsește întotdeauna pe undeva. Ar trebui să-i scrii lui Dumnezeu. El e mai puternic ca mine.
- Chiar și la wrestling?
- Chiar și. Dumnezeu reușește întotdeauna. Încearcă, dragă Oscar. Ia zi, ce ți-a făcut ție cel mai rău?
- Îi urăsc pe părinții mei.
- Urăște-i atunci tare. Da' tare de tot.
- Tocmai dumneata mă îndemni să fac asta, Tanti Roz?
- Da. Urăște-i tare. O bucată de vreme ai să tot rozi la osul ăsta. Și, după ce-ai să-l isprăvești, ai să-ți dai seama că nu merită. Povestește-i toate astea lui Dumnezeu în scrisoarea ta și cere-i să-ți facă o vizită.
- El se și deplasează?
- În felul său. Nu prea des. Ba chiar foarte rar.
- De ce? E bolnav?

Din oftatul ei am înțeles că Tanti Roz nu ținea să-mi dezvăluie că și tu, dragă Dumnezeu, ești mai curând paradiț cu sănătatea.

- Părinții tăi nu ți-au povestit niciodată despre Dumnezeu, Oscar?
- Ce să mai vorbim de părinții mei, Tanti Roz? Sunt niște dobitoci.

- Să zicem. Dar despre Dumnezeu nu ți-au povestit chiar niciodată?
- Ba da. O singură dată, când mi-au spus că ei nu cred în el. Ei nu cred decât în Moș Crăciun.
- Nu se poate! Chiar așa dobitoci sunt, Oscar, băiete?
- Nici nu poți să-ți închipui! În ziua când m-am întors de la școală și le-am spus că ajunge cu tâmpeniile, că știam, ca toți colegii mei, că Moș Crăciun nu există, ai fi jurat c-au picat din lună. Cum eram furios nevoie mare că din cauza lor toată suflarea școlii răsese de mine, n-au găsit nimic mai bun de zis decât să-mi jure că ei crezuseră sincer că Moș Crăciun există și că erau decepționați, cât se poate de decepționați, să afle că nu-i așa! Doi tâmpiți, Tanti Roz, dacă-ți spun eu!
- Carevasăzică, ei nu cred în Dumnezeu?
- Nu.
- Și asta nu ți-a dat de gândit?
- Păi dacă-mi pierd timpul cu ce cred toți tâmpiții, când să mai găsesc vreme să aflu ce gândesc oamenii deștepți?
- Ai și tu dreptate. Totuși, odată ce zici că părinții tăi sunt niște tâmpiți...
- Și încă ce tâmpiți, Tanti Roz!
- Deci dacă ei, care sunt niște tâmpiți, nu cred, de ce tu, care ești un băiat

deștept, n-ai crede în el, cerându-i să-ți facă o vizită?

- Fie. Da' parcă ziceai că stă la pat?
- Nu. Spuneam că are un fel special de a-i vizita pe oameni. El îi vizitează în gând. În spirit.

Chestia asta cu spiritul m-a dat gata. Mi s-a părut tare de tot.

Tanti Roz a adăugat:

- Ai să vezi, vizita lui are să-ți facă bine.
- O.K. Am să vorbesc cu el. Dar până una, alta, singurele vizite care-mi fac bine sunt ale dumatiale, Tanti Roz.

Mi-a zâmbit și, cu timiditate aproape, s-a aplecat să mă sărute pe obraz. Dar n-a îndrăznit să meargă până la capăt. Îmi cerșea parcă încuviințarea.

- Hai, sărută-mă, Tanti Roz. N-am să spun la nimeni. Nu țin să-ți stric reputația de luptătoare la wrestling.

Buzele ei mi-au atins obrazul și asta mi-a făcut plăcere, că era așa ca o căldură cu niște mici înțepături și miros de pudră și de săpun.

- Când mai vii, Tanti Roz?
- Nu am voie decât de două ori pe săptămână.
- Imposibil. Cum o să aștept eu trei zile?
- Așa vrea regulamentul.
- Cine a făcut regulamentul ăsta?
- Doctorul Düsseldorf.
- Când mă vede, doctorul Düsseldorf face pe el, Tanti Roz. Du-te și cere-i

permisiunea să vii mai des. Nu glumesc, să știi.

M-a privit cu o anumită ezitare.

– Da, nu glumesc. Dacă nu vii să mă vezi în fiecare zi, nici eu nu-i mai scriu lui Dumnezeu.

– Fie, voi încerca, Oscar.

Tanti Roz a ieșit din cameră, iar eu m-am pus pe plâns.

Nu-mi dădusem seama până atunci câtă nevoie aveam de ajutor. Nu-mi dădusem seama până atunci că eram într-adevăr bolnav. Gândul că n-aveam s-o mai văd pe Tanti Roz m-a făcut să înțeleg totul și lacrimile au început să-mi ardă obraji.

Norocul meu că am avut timpul să-mi vin în fire înaintea să se întoarcă.

– Gata, s-a făcut! Timp de douăsprezece zile am voie să vin în fiecare zi.

– La mine și numai la mine?

– La tine și numai la tine, Oscar, băiatule, douăsprezece zile.

Ce m-o fi apucat nu pricep, dar lacrimile m-au podidit iar și m-am zguduit de plâns. Măcar că știam perfect că băieții n-au voie să plângă și cu atât mai puțin eu care, cu căpățâna mea de ou, nu arăt nici a băiat, nici a fată, ci mai curând a marțian. Dar ce să fac? Mi-era peste putință să mă opresc.

– Douăsprezece zile, tanti Roz? Chiar așa de prost stau?

Și pe ea o cam îboldea plânsul. Stătea în cumpănă. Era nostim să vezi cum fosta luptătoare de wrestling o împiedica pe fosta fetiță să dea drumul lacrimilor, și asta mi-a mai alungat nițel gândurile.

- În ce dată suntem noi azi, Oscar?
- Cum adică în ce dată, nu vezi calendarul de pe perete? Suntem în 19 decembrie.
- Prin părțile noastre, Oscar, există o legendă care spune că în ultimele douăsprezece zile ale anului poți ghici ce timp va fi în cele douăsprezece luni ale anului ce vine. Nu trebuie decât să observi zi de zi vremea pentru a putea stabili tabloul în miniatură al lunii respective. 19 decembrie reprezintă deci luna ianuarie, 20 decembrie februarie, și așa mai departe până la 31 care reprezintă luna decembrie a anului viitor.
- Adevărat?
- Așa spune legenda. Legenda celor douăsprezece zile magice. Ce-ar fi să ne jucăm și noi de-a cele douăsprezece luni magice? Adică tu, că eu cu jocurile... Ar trebui deci ca, începând de azi, să observi fiecare zi în parte și să-ți spui că valorează zece ani.
- Zece ani?
- Întocmai. O zi egal zece ani.

- Ar însemna că peste douăsprezece zile să am o sută treizeci de ani!
- Chiar așa! Ar fi strașnic, nu?

Tanti Roz m-a sărutat – începe să-i placă, văd eu bine – și a plecat.

Așa că, dragă Dumnezeu, iată că azi m-am născut și eu, lucru de care nu mi-am dat prea bine seama decât pe la vremea prânzului când împlinisem cinci ani; conștiința mi s-a dezvoltat, dar nu pot spune că asta ar fi cine știe ce veste bună; astă-seară am deci zece ani, ceea ce înseamnă că am atins vârsta rațiunii. Și, fiindcă veni vorba, așa avea o rugămintă: când ai câte ceva să-mi spui, ca azi la prânz, poate încerci s-o faci cu ceva mai puțină brutalitate, da? Mersi.

Te pup. Pe mâine,
Oscar

P.S. Și așa mai vrea să te rog o chestie. Știu că n-am dreptul decât la o dorință pe zi, dar cererea de mai sus nu era de fapt o cerere, ci mai degrabă un sfat.

Să știi c-aș fi de acord să-mi faci o vizită. În spirit, vreau să spun. Mi se pare o chestie tare de tot și mi-ar plăcea să mă vizitezi. Primesc musafiri de la opt dimineața până seara la nouă. În restul timpului dorm. Uneori ațipesc nițel chiar și-n timpul zilei, din pricina tratamentului. Dacă se întâmplă să pici într-un astfel de moment, trezește-mă fără nici o grijă. Ar fi o

prostie să nu ne întâlnim din pricina unei clipe de somn în plus.

Dragă Dumnezeu,

Azi mi-am trăit adolescența și trebuie să-ți spun că n-a mers deloc ca pe roate. Ce tărășenie și adolescența asta! Am avut o groază de neplăceri cu prietenii, cu părinții și asta numai din pricina fetelor. Țin să-ți spun că nu-mi pare rău deloc când mă gândesc că astă-seară am douăzeci de ani, fiindcă asta înseamnă c-am trecut de ce era mai greu. Pubertatea, mersi! O dată, hai treacă de la mine, dar a doua oară, nici să n-aud!

În primul rând îți atrag atenția, dragă Dumnezeu, că n-ai venit. Abia de-am putut închide un ochi toată noaptea cu problemele astea de pubertate, așa că n-ar fi fost chip să te scap. Și, așa cum ți-am mai spus, chiar dacă dorm, mă scuturi nițel și mă trezesc.

Tanti Roz venise deja când m-am deșteptat azi-dimineață. Pe când îmi luam micul dejun, mi-a istorisit cum s-a luptat ea cu Sfârc Regal, o luptătoare de wrestling din Belgia care înghițea trei kile de carne crudă pe zi stropite cu un butoiăș de bere. Se spunea că ceea ce avea mai de temut Sfârc Regal era mirosul gurii, din pricina fermentației de bere și carne, astfel încât își culca adversarele la pământ numai suflându-le în față. Ca s-o învingă, Tanti Roz a fost silită să născocească o nouă tactică: și-a pus o glugă îmbibată cu apă de lavandă și și-a luat numele de Călăul din Carpentras. Wrestling-ul, spune ea, te obligă să ai mușchi și la creier.

- Pe cine iubești tu, Oscar?
- Aici la spital?
- Da.
- Pe Bacon, pe Einstein și pe Pop Corn.
- Dintre fete, te întreb?

Întrebare care mi-a închis pliscul. Nu aveam deloc chef să-i răspund. Numai că Tanti Roz aștepta, și în fața unei campioane internaționale de wrestling nu-ți prea vine s-o faci multă vreme pe nebunul.

- Pe Peggy Blue.

Peggy Blue e fata albastră. Cea din penultima cameră de pe culoar. Zâmbește întruna, dar de vorbit aproape că nu vorbește deloc. Ai zice că-i o zână care a poposit în spital să se odihnească o clipă. Suferă de o boală complicată, de-aia îi și zice boala albastră, o chestie cu sângele care, în loc să meargă la plămâni, se duce nu știu unde, făcând ca pielea să devină albăstruie. Peggy așteaptă operația care o va face să devină roz. Eu zic că-i păcat, îi stă așa de bine albastră. E atâta lumină și tăcere în preajma ei, încât, atunci când te apropii de ea, e ca și cum ai pătrunde într-o capelă.

- I-ai spus-o?
- Cum să-i spun, așa deodată, „Peggy Blue, îmi plăci“?
- Foarte bine. De ce să nu-i spui?
- Mă întreb dacă știe măcar că exist.
- Cu atât mai mult.

- Și, pe urmă, te-ai uitat vreodată la mutra mea, Tanti Roz? Ar trebui să aibă o înclinație către extraterestri, ceea ce n-aș prea crede.
- Eu găsesc că ești un băiat frumos, Oscar.

După care, Tanti Roz a pus capăt conversației. E al naibii de plăcut s-auzi astfel de vorbe, te ia cu un soi de tremurici, de nici nu mai știi ce să răspunzi.

- N-aș vrea să plac numai datorită fizicului, Tanti Roz.
- Ia zi, ce simți tu pentru ea?
- Aș vrea s-o apăr de fantome.
- Ce fel de fantome? Aveți fantome pe aici?
- Da. În fiecare noapte. Vin și ne trezesc, nu știu de ce. Ne ciupesc și doare. Și, cum nici măcar nu le vezi, ți-e și mai frică. Pe urmă e așa de greu să adormi la loc...
- Și ți se întâmplă adesea să vină la tine fantomele astea?
- Nu. Eu dorm adânc. Dar o aud adesea pe Peggy Blue țipând în somn. Aș dori așa de mult s-o pot apăra.
- Spune-i-o.
- Da' nici măcar asta n-aș putea să fac, regulamentul ne interzice să ieșim noaptea din cameră.
- Ce știi ele, fantomele, de regulament? Habar n-au. N-ai decât să fii și tu nițel

șmecher, când or să te audă spunându-i lui Peggy Blue că la noapte ai să stai de veghe ca s-o aperi, fantomele n-au să mai îndrăznească să se arate.

- Hm, da...
- Câți ani ai tu, Oscar?
- Nu știu. Cât e ceasul?
- Zece. Carevasăzică, mergi pe cincisprezece ani. Nu crezi oare c-ar fi timpul să ai curajul propriilor tale sentimente?

La zece jumătate m-am hotărât și m-am dus până la ușa camerei sale care era deschisă.

- Salut, Peggy, i-am zis, eu sunt Oscar.

Era întinsă pe pat, să juri că era Albă-ca-Zăpada când așteaptă să vină prințul și proștii ăia de pitici cred că-i moartă, Albă-ca-Zăpada din fotografiile în care zăpada pare albastră, într-atâta-i de albă.

S-a întors spre mine, iar eu m-am întrebat dacă mă ia drept prințul sau drept unul dintre pitici. Eu aș fi bifat „pitic“, din pricina căpățanii mele, dar ea n-a zis nimic, și tocmai asta-i grozav cu Peggy că nu spune niciodată nimic și că totul rămâne misterios.

– Am venit să-ți spun că la noapte, și în toate nopțile de azi înainte, am să stau de pază în fața camerei tale, dacă vrei și tu, ca să te apăr de fantome.

Ea s-a uitat la mine, a clipit, eram parcă într-un film dat cu încetinitorul, aerul devenise și mai aerian, tăcerea și mai tăcută, aveam

impresia că mergeam prin apă și că totul se schimba când te apropiai de patul acela al ei pe care cădea o lumină venită parcă de niciunde.

- Hei, ia-o încet, Cap de Ou, te anunț că eu sunt paznicul lui Peggy!

Pop Corn era în pragul ușii sau mai degrabă îl umplea. M-au trecut florii. Un lucru era cert, dacă stătea el de pază, siguranța era maximă, nici o fantomă n-ar mai fi putut răzbate până la Peggy, neavând pe unde trece.

După care îi arunc o otheadă ucigătoare lui Peggy.

- Nu-i așa, Peggy, că tu și cu mine suntem prieteni vechi?

Peggy s-a mulțumit să ridice ochii-n tavan. Pop Corn a luat asta drept o confirmare și m-a tras afară pe culoar.

- Dacă vrei o fată, n-ai decât s-o iei pe Sandrine, Peggy e deja luată.
- Cu ce drept?
- Cu dreptul că eu am venit aici înaintea ta. Dacă nu-ți convine, nu rămâne decât să ne batem.
- Îmi convine.

Eram cam obosit, așa că m-am dus să mă odihnesc nițel în sala de jocuri. Unde tocmai venise și Sandrine. Sandrine are leucemie ca și mine, numai că ei pare să-i reușească tratamentul. I se spune Chinezoaica, din pricina perucii negre și lucioase cu fire sârmoase și cu breton care o face să semene cu o chinezoaică.

Se uită lung la mine și sparse între dinți un balonaș de gumă de mestecat.

- Poți să mă săruți dacă vrei.
- Ce vorbești? Guma nu-ți ajunge?
- Păi nici n-ai fi în stare, zero barat! Pun mâna-n foc că până acum încă n-ai sărutat nici o fată!
- Hai că mă faci să râd! Află că la cînșpe ani am sărutat deja o mulțime de fete, fii liniștită!
- Zău, ai tu cînșpe ani?

Eu mă uit la ceas.

- Împliniți.
- De când visez eu să mă sărute unul mare, de cînșpe ani.
- Cred și eu, e tentant! îi zic, dându-mi aere.

Și numai ce-o văd că-mi trage o mutră ce n-ai văzut, țuguindu-și buzele de parcă ar fi fost o ventuză lipită de-un geam, de unde nu pot decât să trag concluzia că așteaptă s-o sărut.

Când mă întorc, toți prietenii sunt în spatele meu, pândindu-mi mișcările. N-am cum să dau înapoi. E momentul să arăt că sunt bărbat. Acum ori niciodată.

Mă apropii de Sandrine și o sărut. Ea își încolăcește brațele în jurul meu, n-am cum să mă desprind, gura ei e umedă și deodată mă pomenesc că-mi trece mie guma pe care-o mesteca. Luat pe neașteptate, o înghit pe loc. Eram cuprins de furie.

Și în aceeași clipă simt o mână care mă bate pe umeri. De unde și vorba că o nenorocire nu vine niciodată singură: părinții mei! Uitasem că era duminică.

- Nu ne-o prezinți și nouă pe prietena ta, Oscar?
- Nu e prietena mea.
- Ce dacă? Prezintă-ne-o.
- Sandrine. Părinții mei, Sandrine.
- Mă bucur să vă cunosc, zice Chinezoaica, pe un ton dulce.

Aș fistrâns-o de gât.

- Vrei să vină și Sandrine cu noi în camera ta?
- Nu vreau. Sandrine are treabă.

Ajunși la mine în cameră, mi-am dat seama că-s cam obosit, așa că am dormit puțin. De altfel n-aveam nici un chef să vorbesc cu ei...

După ce m-am trezit am văzut cadourile pe care, bineînțeles, mi le aduseseră. De când sunt în spital părinții mei stau prost la capitolul conversație, așa că-mi aduc tot felul de jocuri ale căror instrucțiuni explicative le citim după-amiaza întreagă încercând să înțelegem cum se joacă. Tata e deosebit de dibaci la instrucțiunile astea; chiar dacă sunt în japoneză ori în turcă el nu se descurajează niciodată, înverșunându-se să le deslușească schema. Ce mai, dacă-i vorba să-ți strice o după-amiază de duminică, nimeni nu-i mai priceput ca tata.

Azi mi-a adus un CD player. Cu asta mi-a închis pliscul, n-am putut să-i reproșez nimic, deși tare aș fi avut poftă.

- N-ați venit ieri?
- Ieri? Cum să fi venit ieri? Știi bine că nu putem veni decât duminica. Dar de ce întrebi?
- Cineva v-a văzut mașina în parcare.
- Ca și cum n-ar exista pe lume decât un jeep roșu. Mașinile seamănă între ele.
- Mda, nu ca părinții. Păcat.

Cu vorba asta i-am țintuit locului. Eu mi-am luat tacticos CD player-ul și am pus de două ori la rând *Spărgătorul de nuci* pe care l-am ascultat în fața lor de la un capăt la altul. Două ore în care n-au apucat să scoată și ei un cuvântel. Și bine le-am făcut.

- Îți place așa de mult?
- Mda. Dar acum mi-e somn.

Au înțeles că trebuie să plece. Dar nu se îndurau. Nu reușeau deloc să se desprindă din camera mea. Era clar că ar fi vrut să-mi zică o mulțime de chestii și nu știau cum. Mă bucuram însă să văd cum suferă și ei la rândul lor.

După care mama s-a repezit și m-a strâns tare-tare la piept spunându-mi printre hohote:

- Te iubesc, Oscar, dragule, te iubesc așa de mult!

Voiam să-i scap din brațe, dar în ultima clipă m-am lăsat totuși sărutat, asta îmi amintea de mângâierile bune și simple de

dinainte, când vocea mamei nu era angoasată când îmi spunea că mă iubește.

Probabil că apoi am adormit puțin.

Tanti Roz e campioana deșteptărilor. De câte ori deschid ochii, ea tocmai intră pe ușă. Și are întotdeauna un zâmbet pentru mine.

- Ei, cum a fost cu părinții?
- Zero barat, ca de obicei. Mi-au oferit *Spărgătorul de nuci*.
- Nu, zău? Ce curios, aveam și eu oprietenă cu numele ăsta. O campioană pe cinste. Sfărma gâtul adversarelor strângându-l între pulpe. Și cu Peggy Blue cum stăm, te-ai dus s-o vezi?
- Nu-mi mai vorbi de Peggy Blue, e logodită cu grăsanul ăla de Pop Corn.
- Așa ți-a spus ea?
- El.
- Blufa, nu te-ai prins?
- Nu cred. Chiar sunt convins că-l place mai mult pe el decât pe mine. E mai solid, mai de nădejde.
- Când îți spun eu că blufează! Uite, eu care arătam ca un șoricel pe ring am bătut luptătoare cât o balenă sau un hipopotam de mari. Pe Plum Pudding, de exemplu, o irlandeză, una sută cincizeci kile, în slip, pe stomacul gol, înainte de Guinness-ul de dimineață, bicepsii cât halca de șuncă, iar pulpa groasă de nu-i puteai face înconjurul.

Nu tu talie, nu nimic să ai de unde-o apuca. Impatabilă, ce mai!

- Și cum ai făcut?
- Tot ce nu face priză se rostogolește. Pentru început am pus-o pe fugă, ca s-o obolesc, după care am răsturnat-o. Au trebuit să vină cu macaraua ca s-o ridice de pe jos. Tu, Oscar, ai osatura ușurică și cu carne nu te prea lauzi, dar să știi de la mine că nu plăcem numai ca bifteck și os, calitățile sufletești contează și ele. Și calități sufletești tu ai cu carul, băiete.
- Eu, Tanti Roz?
- Ia să te duci tu la Peggy Blue și să-i spui tot ce ai pe suflet.
- Sunt un pic obosit și...
- Obosit? Ce vârstă ai tu la ora asta, băiete? Optsprezece ani? Păi cum să fii obosit la optsprezece ani?

Are ea un fel de a vorbi, Tanti Roz, care parcă îți reîncarcă bateriile.

Când s-a lăsat noaptea, zgomotele răsunau parcă mai adânc în întuneric, iar linoleumul de pe culoar strălucea în razele lunii.

Am intrat la Peggy și i-am întins CD player-ul meu.

- Uite, ascultă *Valsul fulgilor de nea*. E nespus de frumos. Așa de frumos, încât eu când îl ascult mă gândesc la tine.

Peggy a ascultat *Valsul fulgilor de nea*. L-a ascultat zâmbind întruna, ca și cum valsul ar fi

fost un prieten vechi care i-ar fi șoptit la ureche tot felul de lucruri nostime.

Apoi, dându-mi înapoi aparatul mi-a spus:
– Frumos.

Era primul cuvânt pe care-l rostea. Grozav, nu?

– Și aș vrea să-ți mai spun ceva, Peggy Blue, să nu te operezi. Ești frumoasă așa, albastră.

Asta i-a făcut plăcere, am văzut imediat. Nu de asta i-o spuseseam, dar m-am bucurat că i-a făcut plăcere.

– Pe tine te-aș vrea, Oscar, ca să mă aperi de fantome.

– Contează pe mine, Peggy.

Eram nespus de mândru. Carevasăzică, eu eram învingătorul!

– Sărută-mă.

Hotărât lucru, chestia cu sărutul e nelipsită la fete, așa, ca un fel de nevoie. Numai că s-o săruți pe Peggy era cu totul altceva decât pe vicioasa aia de Chinezoaică. Mi-a întins obrazul și pot spune că și eu am simțit un fel de căldură când l-am sărutat.

– Noapte bună, Peggy.

– Noapte bună, Oscar.

Iată deci cum a trecut ziua de azi, dragă Dumnezeu. Acum înțeleg eu de ce adolescenței i se mai zice și „vârsta ingrătă“. Chiar că nu-i ușor. Noroc că pe la douăzeci de ani toate se aranjează. Așa că, uite, îți adresez și eu dorința mea pe ziua de azi: aș vrea ca Peggy și cu mine

să ne căsătorim. Nu sunt foarte sigur dacă asta ține de spirit, căsătoria adică, și dacă e de domeniul tău. Cu alte cuvinte, nu știu dacă tu poți să împlinești genul ăsta de dorință, tip agenție matrimonială, sau dacă e cazul să mă adresez în altă parte. Te-aș ruga să-mi dai răspunsul cât mai iute cu putință, ca să știu ce să fac. N-aș vrea să te zoresc, dar nu uita că timpul meu e limitat. Deci: căsătorie Oscar-Peggy Blue. Da sau nu. Nu-ți ascund că m-ar aranja grozav ca în domeniul de care te ocupi să figureze și articolul „căsătorie“.

Te pup. Pe mâine,
Oscar

P.S. Care e, la urma urmei, adresa ta? Că tot nu mi-ai spus.

Dragă Dumnezeu,

Gata, m-am căsătorit. Suntem în 21 decembrie, merg pe treizeci de ani și sunt însurat. În ceea ce privește copiii, Peggy și cu mine am hotărât să lăsăm asta pentru mai târziu. De fapt, cred că nu e încă pregătită.

Lucrurile s-au întâmplat astă-noapte. Să vezi...

Cam pe la unu noaptea, o aud pe Peggy Blue scâncind. Am sărit imediat din pat. Fantomele! Veniseră iar s-o chinuie, iar eu, care-i promisesem s-o apăr de ele, dormeam. Ce mai, avea să-și dea seama că nu eram decât un neisprăvit, cu siguranță nici n-o să mai vrea să-mi vorbească și, pe bună dreptate, asta și meritam!

Am ieșit pe culoar și m-am îndreptat în direcția de unde veneau țipetele. Ajuns la camera lui Peggy, am văzut-o așezată pe pat, complet surprinsă că mă vede. Și eu trebuie să fi făcut o mutră mirată având-o în fața ochilor pe Peggy care mă privea, cu gura închisă, pe când țipetele continuau să-mi spargă urechile.

Am mai făcut câțiva pași până la camera următoare și deodată am înțeles că Bacon urla așa, din pricina arsurilor. Ceea ce mi-a provocat muștrări de conștiință, gândindu-mă cum am dat eu foc casei, cinelui, pisicii, cum am prăjit peștișorii roșii din borcan – adică i-am fiert, mai bine zis – și cât au trebuit să sufere și că mai bine că au pierit, decât să fi rămas în viață și să

fie terorizați la nesfârșit de amintirea flăcărilor și de arsuri ca sârmanul Bacon, în pofida tuturor grefelor și a pomezilor de tot felul.

Bacon s-a ghemuit și a încetat să mai geamă. Eu m-am întors la Peggy Blue.

– Așadar nu tu erai, Peggy? Eram convins că tu țipai noaptea.

– Iar eu credeam că tu.

Eram complet uluiți de ce se întâmpla cu noi. De toate câte ni le mărturiseam. În realitate, ne gândeam de mult unul la celălalt.

Din albastră cum era, Peggy Blue a devenit și mai albastră, ceea ce la ea e ca și cum ar roși de jenă.

– Și-acum ce-ai să faci, Oscar?

– Dar tu, Peggy?

E nemaipomenit cât ne asemănăm, aceleași idei, aceleași întrebări.

– N-ai vrea să dormi cu mine?

Orice s-ar spune, fetele sunt grozave. Păi mie, ca să spun o asemenea frază, mi-ar fi trebuit ore, săptămâni, luni de zile, spre a o învăța în minte, spre a o pregăti. Pe când Peggy i-a dat drumul simplu, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc.

– O.K.

Și m-am urcat în pat lângă ea. A trebuit să ne cam strângem nițel, că era îngust, dar a fost o noapte nemaipomenită. Peggy Blue miroase a alune și pielea ei e fină și catifelată, ca a mea pe partea interioară a brațelor, numai că la ea așa e pe tot corpul. Am dormit îndelung, am visat, ne-

am ținut strâns în brațe, ne-am povestit fiecare viața.

Bineînțeles că dimineța, când doamna Gommette, sora-șefă, a dat peste noi, s-a încins o operetă de toată splendoarea. Ea a început să urle, infirmiera de noapte a început să urle și ea, au urlat așa o bucată de vreme una la alta, apoi au urlat la Peggy, pe urmă la mine, ușile au început să se trântescă, îi luau de martori pe toți spunând despre noi că suntem niște „mici nefericiți“, pe când noi eram cum nu se poate mai fericiți, în cele din urmă noroc c-a picat Tanti Roz care, în doi timpi și trei mișcări, a oprit concertul.

- Ia să lăsați copiii în pace, auziți? De ce sunteți voi puse aici, ca să mulțumiți pacienții sau regulamentul? Fac ceva pe el de regulament, așa să știți! Și-acum gura! Să nu vă mai aud! Duceți-vă și vă certați în altă parte, nu sunteți la vestiar aici!

Fără replică! Nu-ți mergea cu Tanti Roz. M-a dus înapoi în camera mea și am dormit un pic. Când m-am trezit, am putut să discutăm despre toate.

- Carevasăzică, e serioasă treaba între tine și Peggy, Oscar?
- Beton armat, Tanti Roz. Sunt superfericit. Azi-noapte ne-am și căsătorit.
- Cum adică v-ați căsătorit?

- Adică am făcut tot ce fac un bărbat și o femeie când sunt căsătoriți.
- I-auzi, dom'le!
- Păi cum? Am – cât e ceasul? – douăzeci și ceva de ani, de-acum înțeleg să-mi duc viața cum cred eu, nu?
- Vezi bine.
- Și închipuie-ți că toate chestiile alea care mă cam scârbeau înainte, când eram mai tânăr, știi, sărutările, mângâierile și așa mai departe, acum mi-au părut foarte plăcute. Cum se schimbă omul, nu?
- Bravo, Oscar, mă bucur. Îmi place cum crești.
- O singură chestie n-am făcut, sărutul ăla cu limba, lui Peggy i-a fost frică să nu se aleagă cu vreun copil. Dumneata ce crezi?
- Cred că bine a făcut Peggy.
- Da? Poți să faci copii dacă te săruți pe gură? Ar însemna deci să am vreunul cu Chinezoaica?
- Calmează-te, Oscar, șansele sunt mici. Chiar foarte mici.

Tanti Roz părea sigură de ce spune și asta m-a liniștit într-adevăr, fiindcă, ție pot să-ți mărturisesc, dragă Dumnezeu, ție și numai ție, că Peggy și cu mine ne-am sărutat și cu limba, o dată, de două, ba poate chiar de mai multe ori.

Am dormit nițel. Apoi am luat masa împreună cu Tanti Roz, după care am început să mă simt mai bine.

- E de groază ce obosit puteam să fiu azi-dimineață.
- E normal, Oscar, între douăzeci și douăzeci și cinci de ani ieși seara, umbli pe la tot soiul de petreceri, duci o viață împrăștiată, nici prin minte nu-ți trece să te menajezi. Și vine o vreme când toate astea se plătesc. Ce-ai zice dacă i-am face o vizită lui Dumnezeu?
- A, i-ai aflat adresa?
- Cred că-l vom găsi la capelă.
- Tanti Roz m-a încotoșmănit de parcă plecam la Polul Nord, m-a luat în brațe și ne-am dus la capelă, care se află în parcul spitalului, de cealaltă parte a peluzelor acoperite de gheață, mă rog, ce să-ți mai explic toate astea că doar le știi, e la tine acasă.

Am avut un șoc dând cu ochii de statuia ta, adică văzând în ce hal erai, vreau să spun, țintuit pe crucea aia, pe jumătate gol, slab, cu corpul tot numai o rană și cu capul însângerat sub coroana de spini abia mai ținându-se pe gât. Parcă ai fi fost eu. Asta m-a revoltat de-a binelea. Eu, dac-aș fi Dumnezeu, n-aș permite să fiu tratat astfel.

- Să fim serioși, Tanti Roz, n-ai să-mi spui că dumneata, o luptătoare de

- wrestling, o mare campioană, crezi în așa ceva!
- Și de ce nu, Oscar? Ție ți-ar inspira mai multă încredere un Dumnezeu culturist, cu mușchi lucrați, sculpturali, cu pielea dată cu ulei, freză într-o parte și slip ultima modă?
  - Păi...
  - Ia gândește-te, Oscar, de cine te-ai simți tu mai apropiat ca om, de un dumnezeu nesimțitor sau de unul care suferă?
  - Bineînțeles că de cel care suferă. Numai că eu în locul lui, dacă aș fi Dumnezeu, dacă aș dispune ca el de toate puterile, aș fi făcut în așa fel ca să nu sufăr.
  - Nimeni nu poate trăi fără suferință, Oscar. Nici Dumnezeu și nici tu. Nici părinții tăi și nici eu.
  - Bine. Să zicem. Dar de ce e neapărată nevoie să suferim?
  - Există suferință și suferință. Uită-te mai bine la chipul Său. Privește-L cu atenție. Găsești că are aerul cuiva care suferă?
  - Nu. E chiar curios. Ai zice că nici măcar nu simte durerea.
  - Întocmai. Și asta pentru că există două feluri de suferință – cea fizică și cea morală. Suferința fizică o înduri. Pe cea morală ți-o alegi.
  - Nu înțeleg.

- Dacă ți se bat în talpă două cuie, n-ai încotro, te doare, deci suferi. Adică înduri. În schimb, ideea morții nu înseamnă neapărat durere. Mai întâi fiindcă nimeni nu știe ce-i moartea. Depinde de tine, de înțelesul pe care i-l dai.
- Ai cunoscut pe cineva, Tanti Roz, care să se fi bucurat că trebuie să moară?
- Da. Mama mea. Pe patul de moarte era numai zâmbet, abia aștepta să vadă ce mai urma să se întâmple.

N-aveam ce să mai argumentez. Cum eram curios să aflu și urmarea, am lăsat să treacă un timp, reflectând la cele ce mi-a spus.

- Numai că vezi tu, Oscar, majoritatea oamenilor sunt complet lipsiți de curiozitate. Ei se agață cu înverșunare de ceea ce au ca păduchele de urechea chelului. S-o luăm de exemplu pe Plum Pudding, rivala mea irlandeză, una sută cincizeci kile, dimineața pe inima goală, în slip, înainte de Guinness. Îmi spunea mereu: „Scuze, moartea nu-i de mine, regret, n-am semnat nimic“. Se înșela însă. I-a spus ei cineva că viața este eternă? Nimeni, niciodată. Ea era aceea care se încăpățâna să creadă asta. Care se revolta, turba la ideea că ar putea să se sfârșească. În cele din urmă a făcut o depresie, a slăbit, s-a lăsat de meserie, abia de mai trăgea treizeci și cinci de

kile la cântar, arăta ca un schelet de pește care în cele din urmă s-a făcut fărâme. Cu alte cuvinte, a murit și ea ca toată lumea, numai că gândul morții i-a otrăvit viața.

- O tâmpită, Plum Pudding asta, Tanti Roz.
- Tâmpită ca un pate de ficat, Oscar. Numai că, vezi tu, pateul de găscă e foarte răspândit, foarte curent, ca să zic așa.

Am încuviințat din cap fiindcă asta era și părerea mea.

- Oamenii se tem de moarte deoarece necunoscutul îi sperie. Dar la urma urmei ce-i necunoscutul? Eu ți-aș propune, Oscar, să nu te temi, ci să ai încredere. Uită-te la chipul lui Dumnezeu pe cruce: îndură durerea fizică, dar moral nu încearcă nici o suferință pentru că are încredere. Și-atunci până și cuiele îl dor mai puțin. În sinea lui își spune întruna: mă doare, dar asta nu înseamnă că o să fie rău. Vezi, în asta constă de fapt beneficiul credinței. Am vrut să te fac să-l înțelegi, Oscar.
- O.K., Tanti Roz, o să încerc să-mi păstrez încrederea când are să-mi fie frică.

M-a sărutat. Iar eu mi-am zis că în cele din urmă era bine în biserica aceea goală, cu tine,

dragă Dumnezeu, care aveai un chip atât de împăcat.

După aceea ne-am întors și am dormit îndelung. Mi-e din ce în ce mai somn. E ca o foame. Când m-am trezit, i-am spus lui Tanti Roz:

- Știi, de fapt nu de necunoscut mă tem, ci de faptul că voi pierde toate câte le cunosc.
- Și eu la fel, Oscar. Ce-ai zice s-o chemăm pe Peggy Blue să ia ceaiul cu noi?

Peggy Blue a luat ceaiul cu noi. Se înțelege foarte bine cu Tanti Roz, am râs ca spartii când ne-a povestit cum s-a luptat ea cu Surorile Țâșnitoare, trei surori care se dădeau drept una singură. După fiecare rundă, Țâșnitoarea care-și epuizase adversara, obligând-o să alerge fără întrerupere după ea, o zbughea afară din ring pretextând că se duce să facă pipi, se precipita la toaletă unde o aștepta sora ei care intra proaspătă și relaxată în runda a doua. Și așa mai departe. Toată lumea era convinsă că Țâșnitoarea era una singură și că era o luptătoare infatigabilă. Tanti Roz însă, dibuind tărașenia, le-a încuiat pe cele două înlocuitoare în toaletă, a aruncat cheia pe fereastră și i-a venit de hac surorii cu care se afla în ring. Wrestling-ul e un sport deosebit de ingenios, după părerea mea.

După asta, Tanti Roz a plecat.

Infirmierele ne supraveghează pe Peggy Blue și pe mine de parcă am fi un pachet de dinamită gata să explodeze. Ce dracu', că doar nu mai sunt un copil, am și eu treizeci de ani!

Peggy Blue mi-a jurat că la noapte are să vină ea la mine de îndată ce va putea; i-am jurat că de data asta n-o s-o sărut cu limba.

Pe bune, e ușor să faci copiii, dar trebuie să mai ai și timpul necesar ca să-i crești!

Așa, dragă Dumnezeu. Nu prea știu ce să-ți cer în încheiere, căci azi am avut o zi bună. A, ba da! Fă ca mâine operația lui Peggy Blue să decurgă bine. Nu ca a mea, știi tu ce vreau să zic.

Te pup. Pe mâine,
Oscar

P.S. Operațiile nefiind de-ale spiritului, poate că nu le ai în magazin. Dar fă măcar ca Peggy Blue să accepte rezultatul, oricare ar fi el. Contez pe tine!

Dragă Dumnezeu,

Peggy Blue a fost operată astăzi. Zece ani îngrozitori pentru mine. Nu-i deloc ușoară vârsta de treizeci de ani! Pare să fie vârsta grijilor și a responsabilităților.

Noaptea trecută, Peggy Blue n-a putut să vină la mine din pricină că doamna Ducru, infirmiera de noapte, a rămas în camera ei ca s-o pregătească pentru anestezie. Targa a transportat-o în sala de operație cam pe la opt. Mi s-a strâns inima s-o văd în căruciorul ăla, mică și slăbuță, de-abia se ghicea printre cearșafuri.

Tanti Roz mi-a ținut mâna într-a ei, ca să nu mă enervez așteptând.

- Cum se face, Tanti Roz, că Dumnezeul ăsta al dumitale îngăduie să existe pe lume ființe ca Peggy și ca mine?
- Noroc că existați, Oscar, băiatule, lumea n-ar fi la fel de frumoasă fără voi.
- Nu. Nu mă înțelegi. De ce lasă el să existe boală și bolnavi? Din două una: ori e rău, ori nu prea e cine știe ce de capul lui.
- Oscar, boala este un fapt, ca și moartea, nu o pedeapsă.
- Se vede că dumneata nu ești bolnavă!
- De unde știi tu că nu sunt, băiete?

Asta mi-a închis pliscul. Nu mă gândisem vreodată că Tanti Roz, care-i întotdeauna

săritoare și atentă cu cei din jur, ar putea avea și ea problemele ei.

- N-ai de ce să-mi ascunzi ceva, Tanti Roz, mie poți să-mi spui totul. Am treizeci și doi de ani, sau pe-aproape, cancer și o soție pe masa de operație, vezi așadar că viața n-are secrete pentru mine.
- Cât te iubesc, Oscar!
- Și eu pe tine, Tanti Roz. Spune-mi ce probleme ai, poate că te-aș putea ajuta. La nevoie, aș putea chiar să te înfiez.
- Să mă înfiezi, tu pe mine?
- Păi nu l-am înfiat și pe Bernard când mi-a zis că era amărât?
- Bernard?
- Da, ursul meu. Āla din dulap. Acolo sus, pe etajeră. E ursul meu de când eram mic, uite, nu i-a mai rămas decât un ochi, bot n-are, nas n-are, și-a pierdut jumătate din umplutură și tot corpul îi e plin de cicatrici. Seamănă nițel cu tine, Tanti Roz. L-am adoptat în seara când dobitocii ăia de părinți ai mei mi-au adus un urs nou. Auzi, să accept adică un urs nou-nouț! N-au decât să accepte ei un frățior nou-nouț dacă le convine, n-au decât! Așa că l-am înfiat pe Bernard. O să-i las moștenire tot ce am. Dacă vrei, te înfiez și pe tine, Tanti Roz.

- Sigur că vreau, Oscar. Cred chiar că asta o să-mi facă bine.
- Atunci, bate palma, Tanti Roz.

După asta ne-am dus să pergătim camera lui Peggy, i-am dus flori, ciocolată, să le găsească acolo când s-o întoarce.

Pe urmă am dormit. Nu știu ce-o fi cu somnul ăsta pe mine în ultima vreme.

Pe la sfârșitul după-amiezii, Tanti Roz m-a trezit ca să-mi spună că Peggy Blue s-a întors în camera ei și că operația reușise.

Ne-am dus împreună s-o vedem. Părinții ei erau deja acolo. Nu știu care din ele, Peggy Blue sau Tanti Roz, le-o fi vorbit despre mine, dar păreau să știe cine sunt, m-au tratat cu mult respect, mi-au oferit un scaun între ei doi și astfel am putut să-mi veghez soția alături de socrii mei.

Eram bucuros fiindcă Peggy rămăsese tot albăstruie. Doctorul Düsseldorf a trecut s-o vadă, și-a frecat sprâncenele și a zis că în orele următoare va apărea schimbarea. M-am uitat la mama lui Peggy care nu-i albastră, și mi-am spus că la urma urmei soția mea, Peggy, n-are decât să aibă culoarea pe care-o pofteste, eu am s-o iubesc la fel.

Peggy a deschis ochii, ne-a surâs părinților ei și mie și a adormit iar.

Părinții se liniștiseră de-acum și trebuiau să plece.

- Ți-o încredințăm pe fiica noastră, mi-au zis. Știm că putem conta pe tine.

Am ținut să mai rămânem, Tanti Roz și cu mine, până când Peggy a deschis încă o dată ochii și apoi eu m-am întors la mine în cameră ca să mă odihnesc.

Îmi dau seama încheind această scrisoare că am avut o zi bună astăzi. O zi de familie. Am înfiat-o pe Tanti Roz, m-am înțeles bine cu socrii și mi-am regăsit soția bine sănătoasă, chiar dacă pe la orele unsprezece ar urma să devină roz.

Pe mâine. Te pup,
Oscar

P.S. Nici o dorință pe ziua de azi. Mai răsufli și tu nițel.

Dragă Dumnezeu,

Azi am împlinit patruzeci și apoi cincizeci de ani și n-am făcut decât tâmpenii.

Ți le spun la iuțeală că nici nu merită să le spun altfel. Peggy Blue e bine, dar Chinezoaica, trimisă de Pop Corn care are oftică pe mine, a venit să-i dea raportul că am sărutat-o pe gură.

Drept care Peggy Blue mi-a zis că între mine și ea totul s-a sfârșit. Am protestat, i-am explicat că povestea cu Chinezoaica era o greșeală de tinerețe, săvârșită cu mult înainte de a o cunoaște pe ea, și că doar n-avea de gând să mă oblige toată viața să-mi răscumpăr păcatele.

Dar ea s-a ținut tare. Ba chiar s-a împrietenit cu Chinezoaica, numai ca să mă facă pe mine să turbez, și le-am auzit râzând împreună.

Dacă-am văzut așa, când Brigitte, trizomica – una care se ține scai de toți, cum și e și normal, trizomiciiăștia fiind foarte afectuoși –, a venit la mine în cameră să-mi dea bună ziua, am lăsat-o să mă sărute pe unde-a avut poftă. Ceea ce a și făcut nemaîncăpându-și în piele de mulțumire. Ai fi zis că-i un câine care se gudură pe lângă stăpân. Problema e că Einstein se afla pe culoar. Și o fi având el apă-n creieri, dar coji de salam pe ochi n-are. Așa că a văzut tot și-a dat fuga să le povestească lui Peggy și Chinezoaicei. Tot etajul nu-mi mai spune altfel decât fustangiul. Și când te gândești că eu nici n-am pus piciorul afară din cameră!

- Nu știu ce m-a apucat cu Brigitte asta, Tanti Roz...
- Demonul amiezii, ce vrei, Oscar. Așa sunt bărbații între patruzeci și cinci și cincizeci de ani, simt nevoia să se pună la încercare, să verifice dacă mai sunt în stare să placă și altor femei decât celei pe care o iubesc.
- Să zicem că-s normal, dar asta nu înseamnă că nu sunt un dobitoc.
- Da, ești complet normal.
- Da, da' ce fac eu acum?
- Pe care din ele o iubești?
- Pe Peggy. Și numai pe ea.
- Atunci spune-i-o. Primul cuplu e întotdeauna fragil, supus oscilațiilor, dar dacă e cel pe care ți l-ai dorit, trebuie să te bați pentru el.

Mâine e Crăciunul, dragă Dumnezeu. Aniversarea ta, uite, n-am făcut niciodată legătura. Te rog, fă tu cumva să mă împac cu Peggy fiindcă, nu știu dacă e din pricina ei sau nu, da' tare-s trist astă-seară și nu-mi mai arde de nimic.

Pe mâine. Te pup,
Oscar

P.S. Acum că suntem prieteni, ce-ai vrea să-ți ofer de ziua ta?

Dragă Dumnezeu,

Azi-dimineață la orele opt i-am spus lui Peggy Blue c-o iubesc, că numai pe ea o iubesc și că n-aș putea concepe viața fără ea. Ea a început să plângă mărturisindu-mi că i-am luat o piatră de pe inimă deoarece și ea mă iubește pe mine și numai pe mine și că niciodată nu va mai găsi un altul, mai cu seamă acum că a devenit roz.

Ne-am pus amândoi pe plâns când a zis ea asta, dar era un plâns foarte plăcut. Trebuie să spun că viața în cuplu mi se pare deosebit de agreabilă. Mai ales după cincizeci de ani când ai trecut prin tot felul de încercări.

Pe la zece mi-am dat deodată seama că, fiind Crăciunul, n-am să pot să mănânc cu Peggy deoarece toată familia ei – frați, unchi, nepoți, veri – avea să-i invadeze în curând camera, iar eu voi fi la rândul meu obligat să-i suport pe părinții mei. Ce puteau oare să-mi mai ofere? Un puzzle de zece mii de piese? Cărți în kurdă? O cutie cu instrucțiuni de folosire? Propriul meu portret de pe vremea când eram sănătos? Cu doi cretini ca ăștia, inteligenți ca lada de gunoi, era clar că mă pândeau primejdii la orizont; pentru o mie și una de temeri n-aveam decât o singură certitudine, și anume că urma să petrec un Crăciun de tot rahatul.

M-am hotărât fulgerător și am și început să-mi pregătesc evadarea. Un mic troc: toate jucăriile i le dau lui Einstein, plapuma mea din

fulgi de găscă lui Bacon, bomboanele lui Pop Corn. O mică observație: Tanti Roz se oprea întotdeauna în vestiar înainte să plece. O mică prevedere: părinții mei nu aveau să sosească înainte de orele douăsprezece. Totul a mers ca pe roate: la unsprezece și jumătate Tanti Roz m-a sărutat urându-mi să petrec un Crăciun frumos în compania părinților mei, după care a dispărut la etajul unde se află vestiarele. Am fluierat semnalul convenit. Pop Corn, Einstein și Bacon m-au îmbrăcat una două și m-au purtat pe sus până la hărăbaia lui Tanti Roz, o mașină care datează dinaintea epocii automobilului. Pop Corn, care îți deschide cât ai clipi orice broască fiindcă a avut norocul să crească într-un cartier defavorizat, a forțat portiera din spate și m-au aruncat pe jos între cele două banchete. După care s-au întors ca niște sfințișori în camerele lor, vorba aceea, „nici usturoi n-am mâncat, nici gura nu-mi miroase“.

Tanti Roz a venit după o bună bucată de vreme, s-a urcat în mașină, a dat șprițuri de vreo zece, cînșpe ori înainte să pornească motorul și în sfârșit am demarat în trombă. Sunt geniale mașinile astea de dinaintea erei automobilului, că zdrăngănesc de-ai zice că zbori și de scuturat, ești scuturat în ele ca la bălci.

Sunt convins că Tanti Roz a învățat să șofeze cu vreun amic cascadeur; n-are treabă nici cu stopurile, nici cu trotuarele, nici cu giratoriile, astfel încât uneori mașina se ridică de

la sol. Ce mai, un tărăboi numărul unu în carlingă, claxonul aproape că nu s-a oprit, iar cât privește vocabularul, ocazie mai prielnică să-ți-l îmbogățești pe-al tău nici că se putea: i-a bășcălit cum i-a venit la gură pe dușmanii care îndrăzneau să-i taie calea, împrôșcându-i cu cele mai teribile insulte, ceea ce m-a făcut să constat încă o dată ce formidabilă școală a vieții poate fi wrestling-ul ăsta.

Prevăzusem ca, o dată ajunși, să mă arăt zicându-i: „Cucu, Tanti Roz“, dar cursa cu obstacole s-a lungit așa de rău, încât am adormit pe drum.

Drept care, când m-am deșteptat, în jurul meu era întuneric, frig, liniște, iar eu mă aflam singur, culcat pe ceva umed. Pentru prima oară m-am gândit că poate am făcut o trăsnaie mai mare ca mine.

Am ieșit din mașină. Începuse să ningă. Nimic de-a face cu *Valsul fungilor de nea* din *Spărgătorul de nuci*. Clănțăneam de-mi săreau dinții din gură.

Am văzut o casă impozantă cu luminile aprinse. Am luat-o într-acolo. Dar de-abia mai mergeam. Ca să ajung până la sonerie a trebuit să execut un asemenea salt, încât în clipa următoare m-am prăvălit pe preșul din fața ușii.

Acolo m-a găsit Tanti Roz.

– Dar... dar... a bâiguit ea.

Apoi s-a aplecat asupra-mi murmurând:

– Dragul mamei drag!

Ceea ce m-a făcut să-mi zic în sinea mea că poate nu făcusem chiar o trăsnaie.

M-a dus în brațe până în salon unde făcuse un pom de Crăciun până-n tavan care sclipea de lumini. Eram uluit să văd ce frumos e la Tanti Roz acasă. După ce m-a pus să mă încălzesc la gura focului, am băut amândoi câte o ceașcă mare de ciocolată. Nu mă îndoiam că voia să se asigure că mi-am revenit, înainte să mă ia la refec. Așa că o cam târăgănam și eu cu venitul în fire, ceea ce de altfel nici nu-mi cerea cine știe ce efort deoarece chiar că mă simțeam epuizat.

– La spital toată lumea te caută, Oscar. E stare de alertă. Părinții tăi, sărmanii, sunt disperați. Au anunțat poliția.

- Nici nu mă miră. Sunt destul de proști ca să-și închipuie c-am să-i iubesc mai mult când, prin grija lor, mi se vor pune cătușele...
- Ce le reproșezi tu de fapt, Oscar?
- Le e frică de mine, Tanti Roz. N-au curajul să-mi vorbească. Și cu cât le e lor mai frică, cu atât am și eu impresia că sunt un monstru. De ce par atât de terorizați? Arăt chiar așa de groaznic? Am început să put? Sau să devin idiot și nu-mi dau eu seama?
- Nu de tine le e frică, Oscar. Ci de boală.
- Boala face parte din mine. De ce trebuie să se poarte altfel numai fiindcă sunt

bolnav? Nu știu să iubească decât un Oscar sănătos?

- Ei te iubesc oricum, Oscar. Mi-au spus-o.
- Tu vorbești cu ei?
- Da. Sunt geloși că ne înțelegem așa de bine amândoi. Nu, de fapt nu geloși, triști. Triști că nu reușesc și ei.

Am dat din umeri, dar mânia îmi cam trecuse de-acum. Tanti Roz mi-a mai dat o ceașcă de ciocolată.

- Știi, Oscar, într-o zi ai să mori. Dar părinții tăi vor muri și ei.

Eram nespus de mirat să aud asta. Nu-mi trecuse niciodată prin minte.

- Vor muri, da. Singuri. Purtând în suflet teribila remușcare de a nu fi știut să se apropie de singurul lor copil, Oscar, lumina vieții lor.
- Nu mai vorbi așa, Tanti Roz, mă cuprinde amărăciunea când te aud.
- Dar la amărăciunea lor nu te gândești? Tu ai priceput din vreme că ai să mori pentru că ești un băiat deosebit de isteț, Oscar. Numai că ceea ce ți-a scăpat din vedere e faptul că toată lumea moare. Părinții tăi de asemenea, într-o zi. Și eu la fel.
- Da, numai că eu, înaintea tuturor.
- Tu înaintea tuturor. Dar oare asta îți dă toate drepturile? Chiar și pe acela de a nu te gândi la ceilalți?

– Gata, am înțeles. Cheamă-i, Tanti Roz!

Asta a fost, dragă Dumnezeu, urmarea și-o scurtez, că mi-a obosit mâna. Tanti Roz i-a anunțat pe cei de la spital, care i-au înștiințat la rândul lor pe părinții mei, care au venit la Tanti Roz, unde am petrecut Crăciunul cu toții.

Când au venit, le-am spus:

– Iertați-mă, uitasem că și voi veți muri într-o zi.

Nu știu ce-o fi deblocat în ei fraza asta, dar i-am regăsit așa cum fuseseră înainte și am petrecut o seară de Crăciun pe cinste.

La desert Tanti Roz a vrut să vadă slujba de la miezul nopții la televizor și o înregistrare a unui meci de wrestling. Zice că în fiecare an își rezervă o partidă la care se uită înainte de slujbă fiindcă-i întărește mușchii de la picioare și fiindcă e o veche obișnuință și fiindcă asta-i face ei plăcere. Așa că ne-am uitat cu toții. Ceva formidabil. Era Mefista contra Ioanei d'Arc! În costum de baie și cizme cu carâmb înalt. Ce zdrahoance, cum zicea tata care devenise roșu la față și părea că dintr-odată adoră wrestling-ul. Ce de pumni au putut să-și ardă la mutră una alteia, e de neînchipuit! Cred că eu aș fi dat ortul popii de o sută de ori să fi participat la genul ăsta de competiție. Chestie de antrenament, Oscar, băiete, a zis Tanti Roz, cu cât încasezi mai mulți pumni, cu-atât poți încasa mai mulți. Totul e să-ți păstrezi nădejdea. Până la urmă învingătoare a ieșit Ioana d'Arc,

deși la început nu s-ar fi zis. Asta cred că ți-a făcut plăcere.

Apropo, la mulți ani, dragă Dumnezeu. Tanti Roz, care tocmai m-a culcat în patul fiului ei veterinar de elefanți în Congo, mi-a sugerat că împăcarea cu părinții e cel mai frumos cadou pe care aș fi putut să ți-l fac de ziua ta. După mine, sincer, un asemenea cadou e la limita de jos a cadourilor, da' dacă așa zice Tanti Roz care e o veche prietenă de-a ta...

Pe mâine. Te pup,
Oscar

P.S. A, era să uit dorința: fă ca părinții mei să fie întotdeauna ca astă-seară. Și eu la fel. Am avut un Crăciun prima-ntâi, mai ales cu Mefista și Ioana d'Arc. Nu-mi purta pică pentru slujbă, m-a furat somnul.

Dragă Dumnezeu,

Am șazeci de ani și plătesc nota pentru abuzurile de ieri-seară. Azi nu prea mai sunt în formă.

Mi-a făcut plăcere să mă întorc acasă, la spital. La bătrânețe nu-ți mai prea arde să călătorești, oricum eu, unul, n-am chef să umblu creanga.

Ceea ce nu ți-am spus este că ieri, la Tanti Roz, am văzut statuia lui Peggy Blue. Îți jur. Întocmai aceeași, numai că din ghips: același chip blând, toată în albastru, la haine și trup. Tanti Roz pretinde că-i Fecioara Maria, mama ta, dacă am înțeles bine, o madonă adică, moștenită la ei în casă din generație în generație. A acceptat să mi-o dăruiască mie. Mi-am pus-o la căpătâi, pe noptieră. Oricum, tot la ea se va întoarce într-o bună zi, de vreme ce am înfiat-o pe Tanti Roz.

Peggy Blue e mai bine. A venit să mă viziteze în scaunul cu rotile. N-a găsit deloc că seamănă cu statuia mea, dar am petrecut un moment minunat împreună. Am ascultat *Spărgătorul de nuci* ținându-ne de mână, ca în vremurile bune.

Nu-ți povestesc mai multe, că începe să-mi fie tot mai greu să țin stiloul. Toată lumea din spital e bolnavă, până și doctorul Düsseldorf, din pricina ciocolatei, a pateului de găscă, a castanelor glasate și a șampaniei pe care familiile le-au oferit în cantități masive

personalului medical. M-aș bucura să-mi faci o vizită.

Te pup. Pe mâine,
Oscar

Dragă Dumnezeu,

Azi am avut șaptezeci, apoi optzeci de ani și m-am gândit la o mulțime de lucruri.

Mai întâi să știi c-am folosit cadoul de la Tanti Roz, nu-mi amintesc dacă ți-am vorbit de el, o plantă din Sahara care-și trăiește toată viața într-o singură zi. De cum pui sămânța-n pământ și-o stropești, încolțește, dă tulpini, îi apar frunzele și-apoi face o floare care produce semințe, se scutură, lasă capu-n jos și, hop, până seara s-a terminat! Găsesc că-i un cadou nemaipomenit și-ți mulțumesc că l-ai născocit. Am udat-o azi-dimineață eu, Tanti Roz și părinții mei – a, nu știu dacă ți-am spus, ei stau acum la Tanti Roz că-i mai aproape –, așa că am putut să-i urmăresc toată existența. M-a emoționat. Bine, sigur, nu-i cine știe ce floare, e mai curând plâpândă, iar la aspect nu prea bate ea recordul, sărăcuța, dar, deși nu aduce cu vreun baobab, își face treaba ei de plantă ca una mare, fără-nteruperere, într-o singură zi, sub ochii tăi.

Peggy Blue și cu mine citim adesea din *Dicționarul medical*. E cartea ei preferată. O pasionează bolile și se întreabă întruna pe care dintre ele o s-o aibă, mai târziu, când se face mare. Eu nu m-am uitat decât după cuvintele care mă interesează: „Viață“, „Moarte“, „Credință“, „Dumnezeu“. Și închipuie-ți, n-ai să mă crezi poate, dar nu erau acolo! Firește, dac-ar fi s-o luăm așa, e o dovadă că nici viața, nici moartea, nici credința și nici tu nu sunteți niște

boli. Ceea ce e deja o veste bună. Deși, după mine, într-o carte atât de serioasă ar trebui să existe răspunsurile la întrebările cele mai serioase ale existenței, nu?

- Am impresia, Tanti Roz, că în *Dicționarul medical* n-au băgat decât chestii speciale, probleme pe care le pot întâmpina unii și alții. Dar lucrurile care ne privesc pe toți, Viața, Moartea, Credința, Dumnezeu au fost lăsate de-o parte.
- Ar fi poate mai bine să te uiți în *Dicționarul filozofic*, Oscar. Deși, după părerea mea, chiar dacă vei găsi cuvintele care te interesează, s-ar putea să fii decepționat. Sunt propuse acolo răspunsuri foarte diferite pentru fiecare noțiune.
- Cum așa?
- Întrebările cele mai interesante rămân și vor rămâne întrebări. Ele întrețin misterul. Fiecare răspuns trebuie precedat de „poate că“. Doar întrebările neinteresante pot căpăta un răspuns definitiv.
- Vrei să spui că la „Viață“ nu există soluție?
- Vreau să spun că la „Viață“ există mai multe soluții, prin urmare ea n-are soluție.
- După mine, Tanti Roz, singura soluție la viață este să trăiești.

Doctorul Düsseldorf a intrat să ne vadă. Avea iar aerul lui de câine bătut, încă și mai expresiv din pricina sprâncenelor ălor groase și negre.

– Vă pieptănați sprâncenele, domnule doctor? l-am întrebat.

S-a uitat la toți cei din jur, surprins, cu aerul că îi întreabă pe Tanti Roz și pe părinții mei dacă au auzit și ei ce-a auzit el. În cele din urmă a răspuns printr-un da sugrumat.

– Întrebam și eu, nu-i nevoie să faceți mutra asta, domnule doctor. De altfel, dacă e să fim sinceri, țin să vă spun că, din partea mea, am fost cât se poate de corect în ce privește medicamentele, iar dumneavoastră de asemenea în privința bolii. Așa că terminați odată cu aerul ăsta de vinovăție. Nu e vina dumneavoastră dacă trebuie să dați vești neplăcute oamenilor anunțându-i că suferă de tot felul de boli incurabile cu nume latinești. Destindeți-vă nițel, relaxați-vă, ce naiba, că doar nu dumneavoastră sunteți Dumnezeu Tatăl. Nu sunteți dumneavoastră cel care comandă naturii. Dumneavoastră nu sunteți decât un reparator.

Nu mai fiți așa încordat, domnule doctor, ce naiba, nu vă mai dați atâta importanță, altminteri nu veți putea continua multă vreme meseria asta. Uitați-vă numai un pic ce mutră faceți!

Pe când mă asculta, doctorul Düsseldorf făcuse o față de-ai fi zis că înghițise un ou. Apoi

mi-a zâmbit cu un zâmbet adevărat și m-a pupat.

- Ai dreptate, Oscar. Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea.
- N-aveți pentru ce, domnule doctor. Plăcerea e de partea mea. Reveniți când doriți.

Asta-i tot, dragă Dumnezeu. Aștept să-mi faci o vizită, nu uita. Vino. Nu ezita, chiar dacă e multă lume în momentul respectiv. Mi-ar face într-adevăr plăcere, să știi.

Pe mâine. Te pup,
Oscar

Dragă Dumnezeu,

Peggy Blue a plecat. S-a întors acasă, la părinții ei. Nu-s tâmpit să nu-mi dau seama că n-am s-o mai văd niciodată.

Nu-ți mai scriu, că sunt prea trist. Peggy și cu mine am trăit o viață împreună, și-acum mă pomenesc singur, chel, ramolit și obosit în patul ăsta de spital. Urâtă-i bătrânețea!

Azi nu te iubesc.

Oscar

Dragă Dumnezeu,

Îți mulțumesc că ai venit. Ai ales la fix momentul, că nu mă simțeam bine deloc. Poate că scrisoarea mea de ieri te-a jignit un pic...

Când m-am trezit din somn, mi-am adus aminte că am nouăzeci de ani și-am întors capul spre fereastră să mă uit la zăpadă.

Și deodată am înțeles c-ai să vii. Era dimineată. Eram singur pe Pământ. Era atât de devreme, încât până și păsările dormeau, darămite infirmiera de noapte, doamna Ducru, care trăgea la aghioase, pe când tu te munceai să aduci zorile. Nu părea să-ți iasă din prima, dar te străduiai. Cerul pălise. Tu umpleai văzduhul de alb, de gri, de azuriu, înviorând lumea. Nu te opreai o secundă. Și-n clipa aceea am înțeles care era diferența dintre noi și tine: tu ești un tip infatigabil! Pus pe muncă fără întrerupere. Căruia nu-i este niciodată lehamite. Ziuă vreți, uite ziuă! Noapte? Uite noapte! Și primăvară! Și iarnă! Și uite-o pe Peggy Blue! Și uite-l și pe Oscar! Și pe Tanti Roz! Asta zic și eu sănătate de fier!

Mi-am dat imediat seama că veniseși. Și că-mi dezvăluiai secretul, marele tău secret: privește lumea în fiecare zi ca și cum ai vedea-o pentru întâia oară.

Urmându-ți așadar sfatul, m-am străduit să-l pun în aplicare. Contemplând lumina, culorile, copacii, păsările, animalele. Simțeam cum aerul îmi pătrunde în nări făcându-mă să

respir. Vocile de pe culoar veneau spre mine ca din bolta unei catedrale. Iar eu eram viu. Fremătam de o bucurie necuprinsă și pură. Aceea de a exista. O bucurie care mă fermeca.

Îți mulțumesc, dragă Dumnezeu, că ai făcut asta pentru mine. Era ca și cum m-ai fi luat de mână și m-ai fi dus în miezul tainei ca să o cuprind cu mintea. Îți mulțumesc.

Pe mâine. Te pup,
Oscar

P.S. Dorința: Ai putea să mai faci o dată chestia asta și pentru părinții mei? Tanti Roz cred c-o știe deja. Și pentru Peggy, de asemenea, dacă ai nițel timp...

Dragă Dumnezeu,

Am azi o sută de ani. Ca Tanti Roz. Dorm cam mult, dar mă simt bine.

Încerc să le explic părinților mei că viața e un dar buclucaș. La început ai tendința să-l supraestimezi crezând că viața pe care ai primit-o este veșnică. Apoi, dimpotrivă, îl subestimezi, găsind că-i o porcărie, scurtă de nu-nțelegi nimic din ea și pe care uneori ți-ar veni s-o arunci de să nu se vadă. Abia către sfârșit pricepi că nu-i vorba de nici un dar, ci de un simplu împrumut. Pe care trebuie să încerci să-l meriți. La cei o sută de ani ai mei pot spune că știu despre ce vorbesc. Cu cât îmbătrânești mai mult, cu atâta se cade să ai bunul gust de a aprecia viața. Trebuie să devii rafinat, artist. La douăzeci de ani, orice cretin știe să se bucure de viață, dar la o sută, când nici măcar să te miști nu mai ești în stare, trebuie să știi să-ți pui inteligența la lucru.

Nu-mi dau seama dacă am reușit să-i conving pe deplin. Fă-le tu o vizită. Du tu până la capăt ce-am început. Eu mă simt nițel cam obosit.

Te pup. Pe mâine,
Oscar

Dragă Dumnezeu,

O sută zece ani. E mult. Cred c-am început să mor.

Oscar

Dragă Dumnezeu,

Băiețelul a murit.

Voi rămâne în continuare o doamnă roz, dar Tanti Roz n-am să mai fiu niciodată. Am fost numai pentru Oscar.

S-a sfârșit azi-dimineață, pe când părinții lui și cu mine coborâserăm pentru o jumătate de ceas să bem o cafea. A plecat când nu eram noi de față. Cred c-a așteptat cu bună știință momentul, ca să ne menajeze. Ca să ne ferească de șocul de a-l vedea stingându-se. Până în ultima clipă el a fost cel care a vegheat asupra noastră, și nu invers.

Mi-e inima grea. Oscar s-a cuibărit în ea și n-am cum să-l alung. Va trebui până diseară să-mi înghit lacrimile, nu vreau să-mi compar durerea cu aceea, de neîndurat, a părinților lui.

Îți mulțumesc că mi-ai îngăduit să-l cunosc pe Oscar. Grație lui am reușit să devin hazlie, năstrușnică, să nascocesc o mulțime de povești, ba chiar și să mă pricep la wrestling. Grație lui am râs și am cunoscut bucuria. Tot el m-a ajutat și să cred în tine. Sunt plină de iubire, Doamne, parcă mă arde pe dinăuntru, mi-a dăruit atâta, încât să-mi ajungă pentru toții anii de-acum încolo.

Pe curând,
Tanti Roz

P.S. În decursul ultimelor trei zile pe care le-a mai trăit, Oscar pusese la căpătâiul patului o pancartă.

Cred că te-ar interesa să știi ce scria pe ea: „Numai Dumnezeu are voie să mă trezească“.